

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 7875 van 21 december 2011
in de zaak A. 202.727/XIV-33.783**

In zake :

XXXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stany Buysse
kantoor houdend te 9000 Gent
Kortrijksesteenweg 597
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Het cassatieberoep, ingesteld op 5 december 2011, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 69.362 van 27 oktober 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 9 december 2011 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Artikel 1, A, 2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, (Vluchtelingenverdrag) heeft

geen rechtstreekse werking in het Belgische recht. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in punt 3.5 van het bestreden arrest vast dat de verzoeker niet ingaat op de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de medische problemen die hij inroept geen verband houden met de criteria uit het Vluchtelingenverdrag en dat hiervoor een aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) moet worden ingediend. De verzoeker beperkt zich tot het louter bevestigen van zijn eigen standpunt terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden of om de motieven van de beslissing van de commissaris-generaal te beoordelen. Het eerste middel is ook in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De verzoeker geeft in het tweede middel een theoretische uiteenzetting over de vereisten van artikel 13 van het E.V.R.M. waarna hij stelt dat in het bestreden arrest geen enkele afweging inzake de mogelijke schending van artikel 3 van het E.V.R.M. is gebeurd en er dus geen adequate rechtsbescherming is geboden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan naar luid van artikel 39/2, §1, van de Vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. De artikelen 39/69 en 39/76, §1, van de Vreemdelingenwet maken het de partijen bovendien mogelijk onder bepaalde voorwaarden “nieuwe gegevens” ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te brengen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan tenslotte de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen en voor een nieuw onderzoek naar de commissaris-generaal terugsturen indien hij van oordeel is dat hij de zaak niet ten gronde kan onderzoeken omdat hij niet beschikt over bepaalde essentiële gegevens en waarvoor het nodig is aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen. Het aldus bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep heeft een devolutieve werking, waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan

hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn. Het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet heeft ook een schorsende werking. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt aldus kennis van het geschil in zijn volledigheid en het gaat om een beroep met volle rechtsmacht. Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 eveneens geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, §1, van de Vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dus wel degelijk beschikt niet zou voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het E.V.R.M. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, gaat de verzoeker voorbij aan de concrete motivering van het punt 3.7 juncto 3.8 en 3.9 van het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vaststelt dat hij voor zijn medische problemen een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet indienen, dat de overige feiten die hij heeft aangebracht onvoldoende zwaarwichtig zijn om als ernstige schade te kunnen worden aanzien, dat de situatie in zijn land van herkomst niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. De verzoeker toont alleszins niet aan dat de toetsing aan artikel 3 van het E.V.R.M. ruimer of anders had moeten zijn dan de feitelijke beoordeling die in het bestreden arrest is gemaakt, ook aangaande het reële risico op ernstige schade. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

In het derde middel voert de verzoeker aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om eigen onderzoeksdaden te stellen zodat hij niet kan voldoen aan de eerste bepaling van artikel 4.3 van Richtlijn 2004/83 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft. De verzoeker laat echter na uiteen te zetten met welke relevante feiten geen rekening zou zijn gehouden in het bestreden arrest en hij gaat volledig voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest. De verzoeker toont dan ook niet aan op welke wijze het voornoemde artikel 4.3, voor zover deze bepaling

rechtstreekse werking zou hebben, zou zijn geschonden. Het derde middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op éénentwintig december tweeduizend en elf, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams